ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ (ε΄1-11)
22 Σεπτεμβρίου 2024

Μετὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ τιμίου Σταυρῦ ἀρχίζει, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ περίοδος τοῦ κατὰ Λουκᾶ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἡ ὁποία θὰ διαρκέσει μέχρι τὶς ἀπόκριες, μὲ ἕνα διάλειμμα στὶς ἑορτὲς τῶν Χριστουγέννων. Στὴν σημερινὴ πρώτη Κυριακὴ αὐτῆς τῆς περιόδου ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκὰς μᾶς διηγήθηκε τὴν κλήση στὸ ἀποστολικὸ ἀξίωμα τῶν τεσσάρων πρώτων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ὁ Λουκὰς ἐκθέτει περισσότερες λεπτομέρειες ἀπ’ τοὺς ἄλλους δύο «συνοπτικούς» εὐαγγελιστὲς Ματθαῖο καὶ Μᾶρκο. Τὸ σημερινὸ περιστατικὸ δὲν ἦταν ἡ πρώτη συνάντηση καὶ ἡ πρώτη γνωριμία τοῦ Χριστοῦ μὲ τοὺς συγκεκριμένους ὑποψηφίους μαθητές Του, ἀλλὰ ἡ ὁριστικὴ κλήση τους. Ἡ στιγμὴ δηλαδή, κατὰ τὴν ὁποία ἐγκατέλειψαν τὴν ἐργασία τους καὶ τὶς οἰκογένειές τους, γιὰ νὰ μαθητεύσουν στὸν Χριστό. Γιὰ τὴν πρώτη γνωριμία καὶ συνάντηση μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ἀρκετὲς πληροφορίες δίνει ὁ ἄλλος εὐαγγελιστής, ὁ Ἰωάννης

Ὁ Χριστὸς βρέθηκε στὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς λίμνης τῆς Γαλιλαίας τὶς πρωϊνὲς ὧρες ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Στὰ νερὰ τῆς λίμνης αὐτῆς ἐξασκοῦσαν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ψαρᾶ οἱ Ἀνδρέας καὶ Πέτρος ἀφ’ ἑνὸς καὶ οἱ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης ἀφ’ ἑτέρου. Συγκεντρώθηκε ἀρκετὸς κόσμος, γιὰ νὰ ἀκούσουν τὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Τότε ὁ Κύριος ἐπιβιβάσθηκε στὸ πλοῖο τῶν δύο ἀδελφῶν Ἀνδρέα καὶ Πέτρου, τὸ ὁποῖο ἀνοίχθηκε λίγο μέσα στὴν λίμνη, ὥστε νὰ τὸν βλέπουν καὶ νὰ τὸν παρακολουθοῦν ὅλοι οἱ συγκεντρω-μένοι ποὺ κάθονταν στὴν ἀκρογιαλιά. Ὅταν τελείωσε τὸ κήρυγμά του ὁ Χριστός, εἶδε ὅτι πάνω στὸ πλοῖο οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἀνδρέας καὶ Πέτρος ἐπιδιόρθωναν τὰ δίχτυα τους. Τὴν νύκτα ἐκείνη εἶχαν ἁπλώσει αὐτὰ τὰ δίχτυα στὰ νερὰ τῆς λίμνης, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἦταν καλό. Γι’ αὐτὸ καὶ καθὼς ἀνέβαινε ὁ ἥλιος τῆς καινούριας ἡμέρας στὸ οὐράνιο στερέωμα, ἔπλεναν αὐτὰ τὰ δίχτυα. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὁ Χριστὸς τοὺς διέταξε νὰ ρίξουν πάλι τὰ δίχτυα τους μέσα στὰ νερά. Αὐτὴν τὴν φορὰ ὅμως πολλὰ ψάρια αἰχμαλωτίσθηκαν στα δίχτυα αὐτά. Ὁ Πέτρος ὑπήκουσε ἀμέσως στὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἐκπληκτικό. Ἐξέφρασε ὅμως τὴν ἀπορία του ὅτι δὲν ἦταν λογικὸ νὰ ἔχουν ἐπιτυχία στὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας, ὅταν ὁ ἥλιος λάμπει στὸν οὐρανό. Ὅλη τὴν νύκτα εἶχαν ρίξει τὰ δίχτυα τους στὰ νερὰ καὶ εἶχαν ἀγρυπνήσει πάνω στὰ πλοῖα τους, ἀλ-λὰ δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ ἐπανέλαβαν τὴν προσπάθειά τους καὶ παραδόξως αὐτὴν τὴν φορὰ συνέλαβαν ἀμέτρητο πλῆθος ψαριῶν, ὥστε χρειάσθηκε νὰ τοὺς βοηθήσουν οἱ ἄλλοι δύο ἀδελφοὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν μὲ τὸ δικό τους πλοῖο

στὸ σημεῖο ἐκεῖνο. Καὶ τότε ὁ Κύριος κάλεσε καὶ τοὺς τέσσερις στὸ ἀποστολικὸ ἀξίωμα.

Ἐντύπωση μᾶς δημιουργεῖ ἡ λεπτομέρεια ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπευθύνεται στὸν Πέτρο τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος ἐπιδιόρθωνε καιὶ ἔπλενε τὰ δίχτυα, γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμα νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὴν ἑπομένη φορά. Ὁ εὐαγγελιστὴς θέλει νὰ μᾶς δείξει ὅτι ὁ Χριστὸς συνάντησε τοὺς ὑποψηφίους μαθητές Του μέσα στὴν καθημερινότητά τους. Ὅπως ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι, ἀγωνίζονταν καὶ αὐτοὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ ἀπαραίτητο εἰσόδημα γιὰ μιὰ ἀξιοπρεπὴ διαβίωση. Δὲν διέφεραν οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ στὴν καθημερινότητά τους ἀπ’ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὅπως ἐργάζονταν ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἐργάζονταν καὶ αὐτοί. Εἶχαν ὅμως μία διαφορά. Τοὺς ἀπασχολοῦσαν ἐντόνως μέσα στὴν καρδιά τους τὰ ἐρωτήματα γιὰ τὸν Μεσσία. Πότε θὰ ἐρχόταν, πῶς θὰ Τὸν ἀνεγνώριζαν, πῶς θὰ γίνονταν μαθητές Του. Αὐτὴ ἦταν ἡ κεντρικὴ σκέψη καὶ ἡ κυριότερη φροντίδα στὴν ζωή τους, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶναι καταλλήλως προετοιμασμένοι γιὰ νὰ Τὸν ὑποδεχθοῦν. Γι’ αὐτὸ καὶ πρὶν νὰ τοὺς καλέσει ὁ Χριστὸς νὰ Τὸν ἀκολουθήσουν, ἦσαν μαθητὲς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Καὶ ὅταν γίνονται μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, ἔχουν τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες τους, ἀλλὰ τοὺς χαρακτηρίζει ἡ ἀφοσίωση στὸ Πρόσωπό Του. Μετὰ τὴν Σταύρωση καὶ τὴν Ἀνάστασή Του ἐπιστρέφουν στὶς ἐργασίες τους καὶ στὴν καθημερινότητά τους, ἀλλὰ ἡ ἀγωνία τους εἶναι ἡ ἀπουσία του Χριστοῦ. Μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ γίνονται ἀπόστολοι, ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ προσοχή τους στρέφεται στὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν σωστὴ προετοιμασία ὅλων τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ ἐρχομένου Κυρίου.

Ἐὰν αὐτὴ ἦταν ἡ καθημερινότητα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐν τοῦτοις γιὰ τοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους ἡ συνηθισμένη καθημερινότητα εἶναι δυστυχῶς διαφορετική. Μοιάζει μὲ τὴν συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Νῶε. Τὸ παράδειγμα αὐτὸ χρησιμοποίησε καὶ ὁ Χριστός. Ὁ Νῶε κατεσκεύαζε τὴν κιβωτὸ καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ σύγχρονοί του ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἔβλεπαν, γελοῦσαν καὶ εἰρωνεύονταν. Ἔτρωγαν, ἔπιναν, ἐργάζονταν, παντρεύονταν, ἀλλὰ δὲν σκέφτονταν τὸν Θεό. Καὶ στὸ τέλος ἦλθε ὁ κατακλυσμός. Δύο διαφορετικὲς καθημερινότητες εἶναι αὐτές. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ἐπακολουθεῖ ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ στὴν καθεμιὰ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἐπισκέψεως εἶναι τόσο διαφορετικά.

Καὶ ἡ δική μας ζωή, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι ἐνδεχόμενο, ἤ μάλλον εἶναι βέβαιο ὅτι μοιάζει ἄλλοτε μὲ τὴν μία καὶ ἄλλοτε μὲ τὴν ἄλλη ἀπ’ τὶς δύο παραπάνω καταστάσεις. Ὅταν ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία, ἐκδηλώνουμε τὴν πίστη μας στὸν Θεό. Ἐξερχόμαστε ἀπ’ τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ στὴν καθημερινότητά μας δὲν καλλιεργοῦμε τὴν σχέση αὐτὴ σὲ ὅλο τὸ βάθος της. Δὲν εἶναι ὁ Θεὸς καὶ τὸ θέλημά

Του στὸ κέντρο τῆς ζωῆς μας, ἀλλὰ ὁ ἑαυτός μας. Καὶ ἄν νομίζουμε ὅτι εἴμαστε πνευματικοί, πολὺ ἀπέχουμε ἀπ’ τὴν τελειότητα. Τὸ βασικὰ λάθος μας εἶναι ὅτι περιορίζουμε αὐτὴν τὴν πνευματικότητα σὲ μία πλευρὰ τῆς ζωῆς μας, σὲ μερικὲς ὧρες ἐκκλησιασμοῦ καὶ μελέτης πνευματικῶν βιβλίων καὶ ἀφήνουμε ἔξω ὅλες τὶς ὑπόλοιπες ὧρες καὶ δραστηριότητές μας. Ἡ προτροπὴ εἶναι σαφὴς καὶ ἐνδεικτική: «Κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς Ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφὴ γενήθητε» (Α΄ Πέτρου 1-15).

π. Ν.Η.